

Bir Kahramanlık Destanı:

Milli Mücadele

GELDİKLERİ GIBI GİDERLER

Metafor
Çocuk

On kitaplık "**Bir Kahramanlık Destanı: Milli Mücadele**" serisinin yayın ve telif hakları Metafor Yayıncılığa aittir.

Yazan

Tuna DURAN

Resimleyen

Murat SEVİNÇ

Sertifika Nu.

49510

BASIM YERİ

Korza Basım

Metafor
Çocuk

Mutlu Mahallesi İmam Alim Sultan Caddesi No:101 MAMAK/ANKARA

Tel: 0 505 442 78 13

www.metaforyayinlari.com

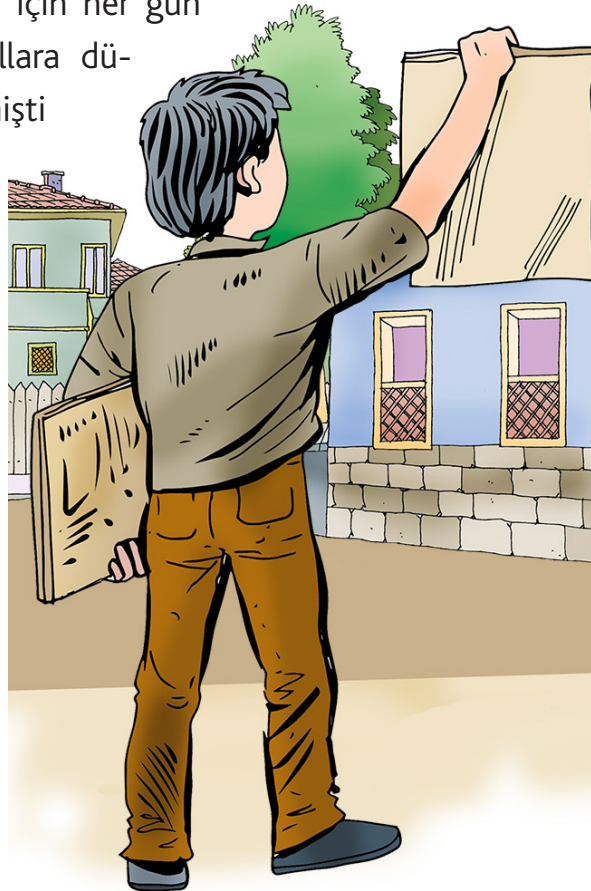
Kasım Ayı Soğuk Olur

Akşam üzeri yaklaştığı için birdenbire ortaya çıkan yüksek sesi duyanlar, neler olduğunu anlamak için hızla sesin geldiği tarafa döndüler. Burası kocaman bir mahalleydi. Genelde bu kadar yüksek sesi, çıkarsa çıkarsa Yoğurtçu Osman Ağa çıkarırdı. Her sabah erkenden yola düşen Osman Ağa, sesini her eve duyurmak için o kadar çok bağırdı ki uykuyu çok seven Hatice Teyze bile kalkardı. Gerçi ara sıra yoğurtçuya kızardı ama mis gibi yoğurdu yiyince, siniri de hemen geçerdi. Bir de mahallenin güzel sesli gazetecisi Mehmet vardı. O da gazeteleri satmak için avazı çıktığı kadar bağırdı. Mahalleli bu kadar yüksek sesi çıkarmanın, bu iki kişiden biri olduğunu düşünürken

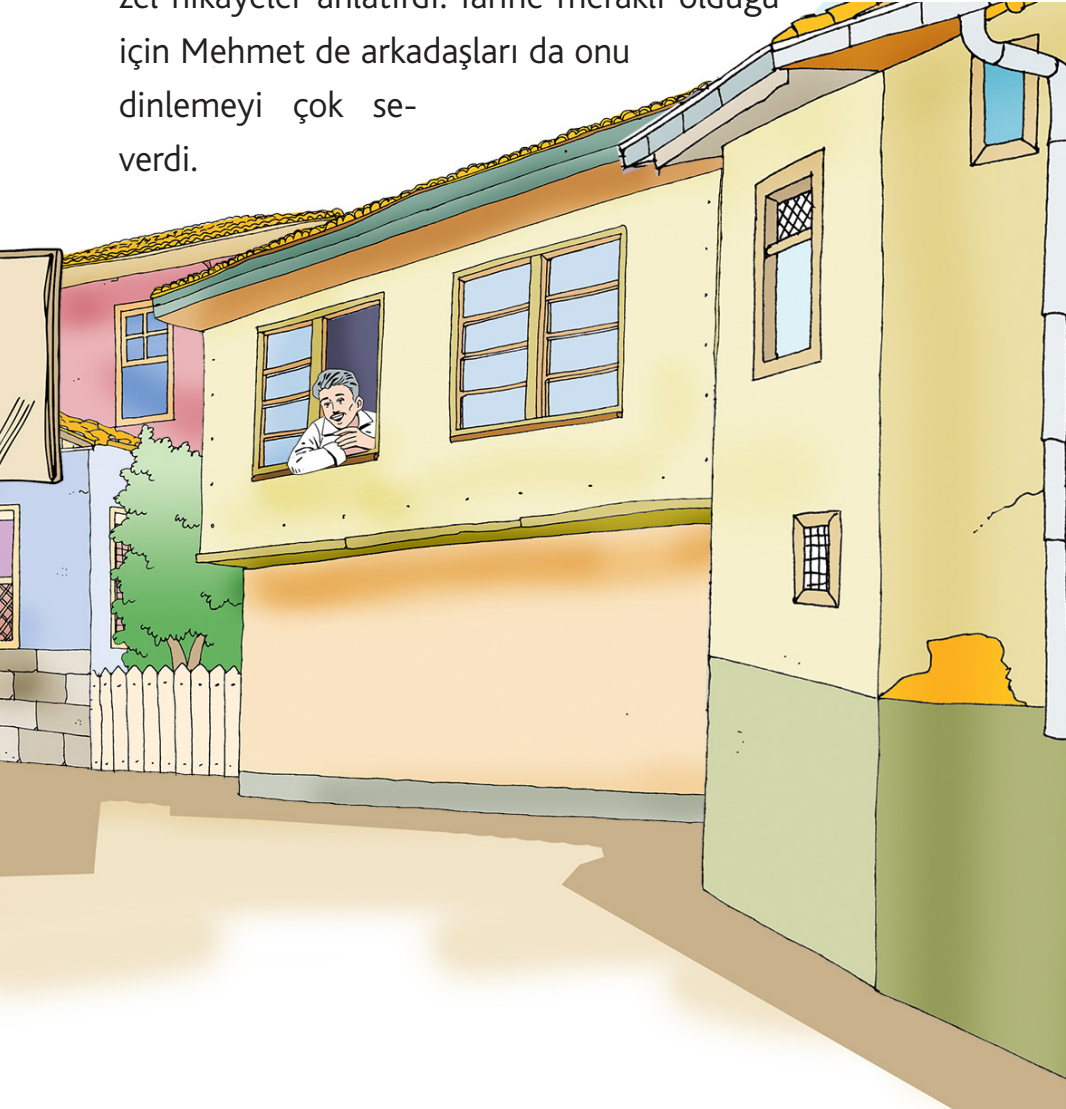
birden karşılarında Cemal Reis'i görünce neye uğradıklarını şaşırıldılar. Cemal Reis o kadar şiddetli bağıırıyordu ki neredeyse tüm mahalle dışarı çıkmıştı.

Cemal Reis'in bu kadar bağıırmasının nedenini en çok merak eden de Mehmet'ti. Mehmet, mahallenin gazetecisi olduğu için her haberi bilmek isterdi. Kolay mıydı, gazetecilik? Her sabah güneş doğarken yola düşmek, matbaadan gazeteyi alıp mahalleye gelmek kolay mıydı? Bu iş, önemli bir işti. Zaten Mehmet de ne kadar önemli bir iş yaptığını bildiği için her gün aynı hevesle kalkıp yollara düşerdi. Ne haberler vermişti şu mahalleye; Osmanlı'nın savaşa girdiğini, Çanakkale'de toplanan gemileri, Mustafa Kemal'in Anafartalar zaferini...

Mehmet, herkes gibi Cemal Reis'in neden bağırdığını anlamak için önce pencereye koşmuştu. Gıcırdaya gıcırdaya

açılan pencereyi sabitleyen Mehmet, birden evin önünde duran Cemal Reis'i görünce çok şaşırıldı. Daha önce Cemal Reis'i hiç böyle görmemişti. Her zaman dimdik duran Reis, sanki bugün biraz hasta gibiydi. Her halinden iyi olmayan bir haber vereceği belliydi. Oysaki Reis her zaman güzel hikâyeler anlatırdı. Tarihe meraklı olduğu için Mehmet de arkadaşları da onu dinlemeyi çok sevdi.

Gemi kaptanı olan Reis, Çanakkale'ye de katılmıştı. Her denizi iyi bilir, denizle konuştuğu bile söylenirdi. Onu tanıyanlar, korktuğu bir günü görmedikleri gibi cesurluğunu anlatır dururlardı. Peki ama ne olmuştu da bugün böyle bir durumdaydı? Mehmet, Reis'in başına ne geldiğini düşünürken birden onun yeniden bağırdığını duydu:

— Düşman! Düşman gelir ağalar! Düşman gelir, analar!

— Mehmet'in şaşkınlığı bir kat daha artmıştı. Cemal Reis'in bahsettiği düşman da kimdi? Oysaki Osmanlı yeni savaştan çıkmıştı. Üstelik de savaş sona ermişti. Henüz biri bitmeden biri nasıl başlayabilirdi? Mehmet kafasındaki sorulara cevap ararken birden Reis'in yeniden haykırışı ile kendine geldi:

— İngiliz, Fransız, İtalyan! Hepsi geliyor! Gemilerle geliyorlar. Gördüm! Hepsini gördüm!

Mehmet gibi tüm mahalleli şaşkınlık içinde Cemal Reis'in konuştuklarını düşünüyordu. Neden İngilizler ya da Fransızlar geliyordu ki? Savaş bitince ateşkes bile imzalanmıştı. Peki ama neden buraya geliyorlardı? Mehmet kafasında dolaşıp duran bu soruya yanıt ararken birden Yoğurtçu Osman Ağa'nın sesi duyuldu:

— Bre, Reis! Ne bağırıp durursun! Hele az soluklan da neler olduğunu anlat.

Osman Ağa'nın konuşmasıyla Cemal Reis bir an da olsa sakinleşmiş gözükmüyordu. Bu arada tüm mahalleli tepesinde toplandığı için birden Osman Ağa haykırdı:

— Bre, açılın! Reis bir hava alsın!

Bu sırada Osman Ağa, yeni yaptığı mis gibi ayran-
dan da bir bardak doldurmuştu. Yavaşça Reis'e uzatıp ona seslendi:

— İç şu ayranı Reis. Şifadır!

Cemal Reis, ayranını içerken Mehmet de yanına gelmişti. O da çok merak ediyordu. Mehmet'i gören Osman Ağa, bir kez daha konuştu:

— Bak, gürültüne gazeteci de koştu geldi. Hadi anlat da Mehmet de duysun.

Cemal Reis, ayranından bir yudum daha alıp etrafında toplananlara baktı. Bu sırada yüzüne vuran soğuk esintiyi fark etmişti. Kasım ayıydı. Kasım ayı soğuk olurdu...

Cemal Reis anlatmaya başlayınca, kim var kim yok soğuğu unutmuştu:

— Balığa çıkmak için açılmıştım. Biraz yol alınca birden gemileri gördüm. Önce anlamadım. Bizim gemiler sandım. Yanlarına yaklaşıp selam vereyim dedim. Hepsi de beni tanır. Kasımpaşa, denizci yuvasıdır. Bu yüzden de onlara selam vermeden balığa gitmek uğursuzluk olur.

Usulca yanaşıp selam edecektim ki bir de ne göreyim.
Koca bir İngiliz bayrağı...

Reis, tam da bu anda biraz nefes almak için konuşmasını kesince etrafında ona bakan gözleri gördü. Hepsinin de gözleri farklı duygularla doluydu. Şaşkın olan da vardı, kızgın olan da. Bir de henüz ne olduğunu anlamayanlar vardı. Bu yüzden Reis, konuşmasına devam etti:

